

393.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 20 lipca 1920 r.

w przedmiocie sądów doraźnych w b. zaborze austriackim.

Art. 1. Sądownictwu doraźnemu mogą być poddane oprócz zbrodni, wymienionych w §§ 429 i 430 austr. pr. kar., przestępstwa następujące:

- 1) zdrada główna z §§ 58—62 ust. kar.;
- 2) zakłócenie spokojności publicznej z §§ 65 a i c ust. kar.;
- 3) bunt z §§ 68, 69 i 70 u. k. w przypadkach zagrożonych karą ciężkiego więzienia od 10 - 20 lat;
- 4) złośliwe uszkodzenie lub przeszkadzanie w ruchu telegrafów (telefonów) z § 89 u. k.;
- 5) zbrodnie z ustawy z dnia 27 maja 1885 r. Dz. Pr. P. № 134 o używaniu środków wybuchowych.

Art. 2. § 439 austr. pr. kar. ma zastosowanie z tą zmianą, że prokurator przed postawieniem obwinionego przed sądem doraźnym może w razie potrzeby zarządzić dochodzenia przygotowawcze, które jednak nie mogą trwać dłużej nad dni czternaście, licząc od dnia zawiadomienia prokuratora o przestępstwie; prokurator jest obowiązany w ciągu 24 godzin wnieść o przesłuchanie przez sędziego śledczego lub sędziego powiatowego każdego zaaresztowanego obwinionego, o ile przesłuchanie takie już przedtem nie nastąpiło.

Art. 3. Orzeczenie, czy zachodzi potrzeba zaprowadzenia sądu doraźnego w przypadku przestępstw, wymienionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, a nie objętych §§ 429 i 430 austr. pr. kar. należy do Rady Ministrów.

Art. 4. Wykonanie tego rozporządzenia należy do Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na czas trwania wojny.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

W. Grabski